

Istorinis meilės romanas

ELOISA JAMES

Skaitytojų
pageidavimu

kilmingosios
MAIŠTININKĖS
- 1 -

Kleopatra

svajonių knygos

kilmingosios
MAIŠTININKĖS
~ 1 ~

ELOISA JAMES

Kleopatra

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Gudelytė-Lasman

svajonių knygos

Vilnius, 2026

*Knyga skiriama visoms moterims,
svajojančioms tapti pilkomis pelytėmis*

PIRMAS SKYRIUS

GERMAIN VIEŠBUTIS

MEIFERAS, LONDONAS

1815-ųjų kovo 15-oji

Panelė Kleopatra Luis patenkinta žiūrėjo į savo atspindį. Plaukai buvo surišti į senamadišką kuodą, o nuo juodojo agato karoliukų, juosiančių aukštą suknelės apykaklę, veidas atrodė veikiau pageltęs nei neįprastai blyškus.

Kita vertus, juodos spalvos audinys sudarė įspūdį, kad jos plaukai ne kaštoniniai, o ugniniai.

– Man reikia galvos apdangalo, – pareiškė ji tarnaitėi, nutaisiusiai rūškaną veidą, tarsi nuo Kleo išvaizdos jai būtų sustojęs skrandis.

– Gal juokaujate! – sukliko Gusė su visu ledi Makbet siaubu, kai toji akis į akį susidūrė su savo bailiu vyru. – Jūs bandote mane provokuoti.

Kleo nė nemanė slėpti šaltuko balse.

Jau ne vienus metus ji buvo atsakinga už savo pačios laimę – kaip, beje, ir už *Luis naktipuodžius*, labai sėkmingą, nors ir ne itin delikatų verslą, paveldėtą iš tėvo, – vadinas, turėjo praktikos numaldyti pasipriešinimą. Tiesa, Gusei, kuri iki Kleo rūpinosi ir jos motinos apranga, šeimos įžulumas buvo pažįstamas.

– Aš apsisprendžiau, Guse. Malonėk paduoti turbaną.

– Atrodysit tikra keistuiolė! – atkalbinėjo tarnaitė. – Nors, tiesą sakant, su ta aukšta apykakle jau ir dabar atrodote keistai.

– Puiki mintis, – kantriai laikėsi savo Kleo. – Londone ketinu tapti nepastebima, o tokiam vaidmeniui derėtų ir atitinkama apranga.

Tarsi atsiprašydama ji šyptelėjo tarnaitei.

– Mano išvaizda toli gražu neatspindės tavo gebėjimų.

– Primenate varną, įmerkusią galvą į puodą su raudonais dažais.

– Man gedulas, – priminė jai Kleo.

– Jūsų motulė – tegu jai Dangaus ramybė – jau daugiau nei prieš dešimt mėnesių paliko šį pasaulį, todėl daugiau daugiausia – pusinis gedulas. Jūsų gedulo drabužiai visada atrodė deramai, bet niekada – senamadiškai. – Gusė dramatiškai trūktelėjo oro. – Šito jau būtų per daug.

– Turi tai ištverti, visai kaip aš – varginantį Londono pokylių sezoną*, – neatlyžo Kleo. – Pažadėjau motinai, kad

* Londono pokylių sezonas – XVII–XIX a. pavasariais ir vasaromis gyvavusi tradicija Londono aukštuomenei rinktis į pokylius, iškilmingas vakarienes, labdaringus renginius (čia ir toliau – vert. past.).

šįsyk bus mano debiutas. Tiesa, tai anaip tol nereiškia, kad privalau sutelkti visą būrį gerbėjų, kurie tik veltui gaišins mano laiką. Geriausia išeitis – tapti pilka pelyte.

– Barbariška, – sudejavo Gusė, bet įniko knaisiotis dėžėje greta tualetinio staliuko. – Vienintelis turbanas, kokį turime, tai mameliukų galvos apdangalas, jau *trečius metus* nebemadingas!

– Galvok apie tai kaip apie savo naują vaidmenį. Šiuo atveju nebūtų įmanoma tikėtis geresnės kostiumininkės, nes tau juk teko dirbti teatre, – drąsino Kleo.

– Jūs – pilka pelytė – tai vienas iš vaidmenų, kurio niekada jums neskirčiau. Jūs negimusi būti pilka pele. – Gusė atsitiesė rankoje laikydama subliūškusį pilką audinį. – Man šis galvos apdangalas nepatiko net tada, kai jūsų motulė jį papuošė plunksnomis.

– Garderobas kuria ir vaidmenį, – priminė jai Kleo. – Pagalvok, koks lieknas ir grakštus būtų rubuilis Henrikas VIII be visų tų kamšalų.

– O kaipgi jūsų senelis? – neatlyžo Gusė, purtydama pilko muslino turbano sluoksnius. – Vikontas veikiausiai neteks žado pamatęs, į ką jūs panaši. Juk pati žinote, kaip jūsų motulė gailavo nuo jo nutolusi. Ponia Luis būtų norėjusi, jog senąją poną padarytumėte laimingą, o jūs dar nė nepasistengėte su juo susitikti.

Gusė teisi, atokiausiuose Kleo minčių vingiuose kuždėjo motina. Kleo vertė nerimauti tai, kad net ir šitiek mėnesių po mirties kažkur paklydusi Džulijos atminimo dalelė vis dar įkyriai bruko savo motiniškas pastabas.

Žinoma, visa tai todėl, kad Kleo neapsakomai jos ilgėjosi. Džulija netrukdamo pakerėti: buvo protinga, sąmojinga, graži. Nepastovi, bet visada geros nuotaikos.

– Šįvakar eidama su juo susitikti apsivilksiu paprastą suknele, – pažadėjo Kleo. – Mudu apsimainėme keliais laiškais. Iš anksto įspėjau vikontą, kad neturiu jokio noro tekėti, o lydėdama jį į aukštuomenės vakarėlius ketinu ten būti pilka pelyte. Jis mane patikino, kad mielai su manimi pasėdės kokioje atokesnėje kertėje.

Iš jūdviejų susirašinėjimo Kleo susidarė įspūdį, kad jos senelis, vikontas Falkoneris, yra vienišas ir itin išgyvena dėl Džulijos mirties. Deja, ištekėjusi duktė neparodė pastangų palaikyti ryšį su šeima – kol netikėtai šaukštai jau buvo po pietų. Džulija mirė nė nežinodama, kad prieš kelerius metus anapilin iškeliavo ir jos motina.

Vienas paskutinių Džulijos norų – kad tėvai pasistengtų vaikaite įlieti į aukštuomenę, dėl ko Kleo anaip tol netryško džiaugsmu. Ji mieliau rūpintųsi, kad *Luis naktipuodžiai* taptų vienu galingiausių koncernų Europoje, kaip ir mokytųsi prancūzų kalbos, tobulintų savo žodyną ir keliautų į Parį, vos Napoleonas bus nugalėtas.

Mintis praleisti laiką su vikontu Londone per pokylių sezoną Kleo anaip tol nebaugino. Galbūt Džulija ir buvo laisvos sielos žmogus, bet niekada nepamiršo esanti vikonto duktė. Dešimties Kleo jau buvo puikiai perpratusi aukštuomenės damų manieras.

Net ir anuomet Kleo mieliau sukiojosi šalia tėvo jo konoroje nei mokėsi kadrilio su šokių mokytoju, už nemenką

sumą atvykusių iš Londono į Mančesterį. Vien nuo minties, kad su seneliu teks dalyvauti net ir viename pokylyje, ką jau kalbėti apie nesibaigiančią jų virtualią daugybę vakarų, ją apėmė nuobodulys ir atrodė tiesiog nepakeliama.

Visi šie keisti papročiai Gusės anaip tol nedžiugino.

– Galite bandyti tapti pilka pelyte. – Ji pamėgino turbanu apvynioti Kleo galvą su į kuodą virš sprando susuktais plaukais. – Vis tiek nieko nepešite. Čia panašiai kaip spektaklyje *Mano puikioji ledi*, kuriame vaidinau gėlių pardavėją! Jūs įžengsite į šokių salę. Kitoje pusėje pastebėsite aukštą vyrą veriančiomis akimis...

– Ir bemat nusuksiu žvilgsnį į šalį, – pertraukė ją Kleo. – Nepamiršk, Guse, kad ir Redžis Botlenekas vaidino didvyrį, bet vos per keturis mėnesius net dvi moterys nuo jo pastojė.

Gusės lūpas iškreipė grimasa.

– Ne *tokį* veriančiomis akimis. Geresnį.

– Pažįstu vyrus kaip nuluptus, – atkirto jai Kleo. – Nenorėčiau, kad bent vienas pasipainiotų mano kely, ką jau kalbėti apie tai, kad gvieštųsi mano palikimo. Tik pažiūrėk į visus tuos vyrus, kuriuos motina... na, su kuriais ji buvo pažįstama.

Jau neminint to žiurkės, su kuriuo pati buvo susižadėjusi.

– Tegu jos siela ilsisi ramybėje, dėl švelnios prigimties jūsų motušė linko prie lyderių. Po galais! – suniurzgėjo Gusė, kai, atsisėgus keliems turbaną laikiusiems plaukų segtukams, Kleo garbanos išsprūdo.

Švelni prigimtis, pernelyg jau taktiškas apibūdinimas. Retai kada Džulija nesusižavėdavo koku aktoriumi – ir

nepakviesdavo jo į lovą, tiek gyvendama santuokoje, tiek ir vyrui pasimirus. Gana anksti Kleo suprato, kad puoselėti iliuzijas dėl motinos būtų tikra pragaištis.

Šaltas Kleo protas buvo kaip tik toji priežastis, kodėl tėvas savo turtus patikėjo keturiolikmetei dukrai, o ne žmonai. Kartkartėmis jai tekdavo sumokėti itin karštam meilužiui, nepanorusiam susitaikyti su tuo, kad Džulija liovėsi juo domėtis.

Kleo požiūris į vyrus be perstojo menko, kol aktoriai vienas po kito mynė motinos miegamojo slenkstį.

– Nesu tokios švelnios prigimties kaip mano motina, – tiesiai šviesiai režė ji. – Vyrams jaučiu... jaučiu antipatiją.

– Ar tai dienos žodis? – svarstė Gusė. – Manau, „antipatija“ reikštų, jog jų nepakenčiate, bet, panele, labai atsiprašau, abi puikiai žinome, kad tai netiesa. Vos prieš metus buvote susižadėjusi su Fosteriu Bičemu.

– Trumpai, – pyktelėjo Kleo.

– Dėl vieno nutrūkusių sužadėtuvių nevalia lieti ant visų tulžį.

– Neliesiu. Verčiau žiūrėsiu savo reikalų, užuot kaišiojusi nosį į kitų. Šiaip ar taip, lordas Falkoneris – mano vienintelis giminaitis, todėl pasimėgausiu drauge leisdama laiką. Kaip tik prisiminiau, kad ketinau nusiųsti jam žinią su prašymu pasiūlyti man kokią modistę. Man reikėtų visko, nuo garderobo iki skėčių, pilkos pelytės stiliumi, jei supranti, apie ką aš.

– Jūsų motušė nepakentė pilkų drabužių. – Gusė nu-tilo. – Tegu ji ilsisi ramybėje.

– Nebūtina šito nuolat kartoti, – įgėlė Kleo.

– Tiesa, ponias Luis nebuvo itin ramaus būdo. Tikiuosi, pagaliau atrado ramybę.

– Motinos rojus – tai išvaizdžių aktorių pulkas, kaip ir romantiškų spektaklių gausa, kokią tik paprastas mirtin-gasis įstengtų pakelti.

Tiesa, sumurmėjo Džulija, bjauriai kikendama.

– Pusiau gedulingi apdarai dera prie mano nuotaikos, – pareiškė Kleo, paakinta motinos pastabos. – Nebepivalau ilgiau vilkėti juodai, bet aš jos ilgiuosi.

Gusė palietė Kleo petį.

– Liūdesys su laiku apmalš. Nejau nesuprantate, kad prancūzų modistės nenorės rengti pilkos pelytės?

– Jos sukurs tokį drabužį, kokio tik pareikalausiu, – pa-reiškė Kleo, kliaudamasi visagaliu svaru.

– Tokiu atveju verčiau jau reikalų turėti su teatro kostiu-mininke. Mano brangi draugė Marta Kvimbi turi nuosavą siuvyklą ir garsiausius šalies teatrus aprūpina reikalingais apdara. Siuvykla priklausė jos tėvui, bet po šio mirties per-vadino ją savo pavarde. „Drury Lane“ teatras kostiumus užsako tik pas ją.

– Aš nenoriu išsiskirti, – įspėjo Kleo.

– Ne šitaip viskas vyko spektaklyje *Mano puikioji ledi*, kaip, beje, ir kitame, kuris nepaprastai patiko jūsų motuše, *Man toks brangus*, o pamenate *Robą Rojų*? Jo herojė...

– Būtent: ten yra *herojės*, – pertraukė ją Kleo. – Manyk, kad esu antraeilė aktorė, Guse. Tokiai ir atitinkamas garderobas priderėtų.

– Pilka pelytė, negaliu pažadėti. Paprasčiausiai jums šis vaidmuo netinka, panele, tikiuosi, nepykstate už tiesmukumą, ir visai nesvarbu, ką apsivilksite. Bet Marta tikrai pasistengs.

Kleo dirstelėjo į veidrodį. Jos atspindys sakė: pakenčiami bruožai, žvilgantys raudoni plaukai, beveik visi paslėpti po turbanu, smailas smakras, kurio ji slapčia nemėgo. Ji tikėjo, kad ne tik apranga paverstų ją pilka pelyte – ir veido išraiška. Dvidešimt dvejų Kleo buvo jau pernelyg suaugusi, kad dar stengtųsi atrodyti kukli, juolab drovi.

– Aukštuomenės kilmingieji sau į žmonas ieško gerai išauklėtų damų, – pareiškė ji.

Gusė papurtė galvą.

– Nebūkite naivi. Patikėkite, šitaip tik tapsite masalu katinui.

– Niekai. Džentelmenams patinka manyti, kad yra geidžiami. Jei jais nesidomi, peršoka prie flirtuojančios moters.

– Jūsų motušė – tegul ji ilsisi ramybėje – lėkdavo paskui kiekvieną, kuris patraukdavo jos akį, bet tai juk nepriversdavo jų įsimylėti, argi ne taip? Paprastai ir jos susidomėjimas nuslopdavo, bet kiti ją tiesiog palikdavo pasipustę padus.

– Vyrus nesunkiai pavilioja naujas dailus veidelis, – samprotavo Kleo, nepasivargindama pridurti, kad ir jos motina niekuo nuo jų nesiskyrė.

Gusė sukikeno.

– Tik ne tada, kai išvysta tai, ko iš *tikrųjų* nori.

– Fu, – atkirto Kleo. – Man nė motais, ko vyrai iš tikrųjų nori ar nenori. Praleisiu laiką su seneliu, kaip to pageidavo motina. Išmokusi prancūziškai išvyksiu į Senąją žemyną. Jau pakaks krapštytis su tuo turbanu, Guse. Turėsiu čia sugrįžti ketvirtą popiet, nes susitariau susitikti su viešbučio savininku, kuris turi ketinimų atsinaujinti panaudodamas mūsų naktipuodžius.

Gusė timptelėjo Kleo turbaną šiek tiek žemiau ant ausų.

– Ar motina nesegėdavo priekyje smaragdinės sagės ir plunksnų?

Gusė linktelėjo galvą, tarsi būtų prikandusi liežuvį.

Nepakenčiu galvoti, kad mano dukra Londone – su garbanomis, primenančiomis vešlią gyvatvorę rudenį, Džulija išniro giliausiuose Kleo minčių užkaboriuose.

– Gal dar įmanoma suspėti pas skrybėlaičių siuvėją? – pasiūlė Kleo.

– Ir Marta siuva galvos apdangalus, – atsakė Gusė, kritiškai ją nužvelgdama. – Dabar jūs panašesnė į seną paną nei pilką pelytę.

– Nejau turėčiau priminti, kad viena neatsiejama nuo kito kaip diena nuo nakties, – trūktelėjo pečiais Kleo.

– Gal lūpdažių?

Kleo papurtė galvą.

– Neatrodys natūraliai, – gedulingai kalbėjo Gusė. – O jei tiesiog Londono gatvėje sutiksime džentelmeną veriančiu žvilgsniu? Kas tada?

– Jis praeis pro šalį, – atsakė Kleo.

Ir nusišypsojo.

Šis turbanas tiesiog gąsdina, įsikišo motina, kaip visada reikalaudama, kad jos žodis būtų paskutinis.

ANTRAS SKYRIUS

Po valandos Kleo karieta sustojo priešais didžiulį pastatą dryžuota markize. Nuo antro aukšto tįso iškaba: *Kvimbių siuvelykla: aprūpina „Drury Lane“ teatrą ir kitus.*

Karietoje buvo maloniai šilta, o nerimastingas pavasario vėjelis ant šaligatvio gainiojo popieriaus skiautes.

– Jūsų mova, – žvaliai priminė Gusė, tiesdama putlų aksominį aksesuarą su siuvinėta gulbe, niūrios tamsiai mėlynos spalvos, derantį prie Kleo pelerinos.

Vos atsistojusi ant šaligatvio, siuvyklos erkerio lange Kleo išvydo manekoną, aprengtą suknele, siuvinėta auksiniais blizgučiais. Iš stačios klostytos apykaklės buvo galima spręsti, kad apdaras skirtas karalienei, tik tai, kuri ant scenos, o ne iš Vestminsterio rūmų.

– Motina tikrai nebūtų praleidusi progos pasimatuoti šią suknelę, – pasakė Kleo, ir jai nudiegė paširdžius.

Kartais būdavo sunku patikėti, kad tokio žvalaus, aistringo žmogaus po trumpos ligos tiesiog ėmė ir nebeliko.

– *Kvimbiai* rengia visą aktorių trupę, – liaupsių nešykštėjo Gusė, Kleo arklininkui Čamliui iš paskos palypėdama kelis laiptelius iki laukujų durų. – Karalienės, tarnaitės, senmergės – atsiprašau – *pilkas pelytes*.

Čamlis atvėręs duris luktelėjo, kol pirma įžengs Kleo. Laukujės durys vėrėsi tiesiai į didžiulę salę, kurios vienoje pusėje stūksojo dvi užuolaida užtraukiamos matavimosi kabinos, o kitoje – daili poilsio erdvė aplink neaukštą pakylą.

– Paprastai lankytojus čia pasitinka Marta, – pasakė Gusė, nusiausdama peleriną ir kabindama ją ant kabliuko sienoje, ir suskubo pagelbėti Kleo. – Čamli, užmesk akį į panelės daiktus. Nežinia, kas čia kaišioja nosį, o ši mova – tiesiai iš Paryžiaus.

Kleo nusišypsojo arklininkui. Namie jau seniai buvo įprasta, kad nurodymus dalija Gusė.

– Ačiū, Čamli, – padėkojo Kleo, paduodama jam pirštinaites.

– Žiūrėk pirštinaičių, – prigrasė Gusė. – Šios siuvinėtos gulbės nevalia skalbti. O pelerinos, ginkdie, nesuglamžyti!

– Klausau, panele Dafodil, – nuolankiai atsakė Čamlis.

Jis atsišliejo į sieną laikydamas peleriną, movą ir pirštinaites, sakytum, šios būtų krištolinės.

– Marta veikiausiai viršuje, – spėjo Gusė. – Būtina ją įspėti, kad nepalikėtų savo turto be priežiūros, kai niekas nesaugo durų.

Gusė patraukė tiesiai prie plačių laiptų užpakalinėje salės dalyje.

Laiptai vedė į dar vieną didelę salę, kurioje spietėsi du pulkeliai moterų, daugelis jų, kaip atrodė, ašarojo. Kleo stabtelėjo tarpduryje, bet Gusė nuskubėjo tiesiai prie apkūnios ponios viduryje, veikiausiai savo bičiulės Martos.

Kleo liko stovėti, kur stovėjusi, ir smalsiai dairėsi aplink. Lubos atrodė itin aukštos, sienos suliniuotos lentynomis, ant kurių pūpsojo visa gausybė audinių ritinėlių. Iš pusiau pravirų stalčių lauk veržėsi nėriniai ir kaspiniai. Kampe stūksojo aukšta vaza, pilna garbiniuotų spalvotų plunksnų, tokių ilgų, jog atrodė nelyg egzotiniai paparčiai.

Visur aplink buvo sustatyti manekenai su nebaigtais siūti apdaraais. Kitaip nei siuvimo modeliai, prie kurių ji buvo pratusi, šie buvo su vatos prikimštomis apvaliomis galvomis, veikiausiai tam, kad iškart būtų galima sumodeliuoti visą kostiumą. Popiežiaus mitra, gausiai papuošta brangakmeniais ir siuvinėta aukso siūlais, pūpsojo užvožta ant vienos tų galvų; liemuo apsiaustas žemyn krentančiu balto šilko apsiaustu, puoštu auksinių siūlų juostomis.

Gusė stovėjo apkabinusi savo draugę, todėl Kleo nuslinko prie kito manekeno, apvilktos keista pilka suknele ir išskirtiniu švarkeliu, itin griežto kirpimo, paraukto po pat krūtine. Suknelė galėjo būti dėvima ir namie, bet štai švarkelis pavertė ją išėigos apdaru. Ties rankogaliais – V formos išplatėjimas su raukiniais.

Kleo motina degė aistra ryškiaspalviams drabužiams. Kleo atrodė, kad Džulijos apdarai pernelyg rėžia akį, tegu ir pasiūti pagal paskutinį mados šauksmą. Ir visai nebesvarbu modelis, jei suknelė pasiūta iš ryškiai oranžinio šilko su abrikosų spalvos perdanga.

Į akis kritusi suknelė pasižymėjo elegantiškomis linijomis, bet atrodė kukli. Nuostabu. Ją dėvinti moteris tarsi skelbs pasauliui, kad generolo antpečių stoka viso labo tik atsitiktinumas. Šilkas, nors masyvus, dailiai krito. Jei skrybėlaitė būtų papuošta viena tų ilgų plunksnų... Ne, tada pritrauktų pernelyg daug dėmesio.

– Jis negali šitaip pasielgti! – Jai už nugaros suspigo Gusė. – Esu tikra, tai neteisėta.

Kleo atsigrėžė. Jos tarnaitė vis dar laikė apkabinusi Martą.

– Kokią teisę jis turi tave taisyti, kur jam į galvą šauna? Tai neįmanoma. Tą turėtų drausti įstatymas. Reikėtų parašyti konstebliui. Karaliui! Skųskis pačiam Jo Didenybei!

– Ne, tiesiog ne, – kūkčiojo jauna moteris. Ji buvo įsikniaubusi į vyresnės siuvėjos petį, kuri ją tapšnojo delnu dėbsodama kažkur į tolį.

– Atvykome netinkamu laiku, – spėjo Kleo, priėjusi prie Gusės.

– Marta priversta iš čia išsikelti, panele Luis! – sušuko tarnaitė.

– Jūs veikiausiai būsite ponija Kvimbi, – prabilo Kleo. – Man be galo malonu su jumis susipažinti. Gusė pasakojo apie jūsų siuvyklą.

Marta paskubomis padarė reveransą.

– Ir man malonu su jumis susipažinti, panele. Neseniai išgirdau prastų naujienų, antraip būčiau linksmesnė.

– Pradanginote nuomos sutartį? – pasiteiravo Kleo.

Tėvas jai buvo palikęs krūvą įsipareigojimų atlikti san-technikos darbus ir, nors kasdieniais verslo reikalais rūpinosi samdytas žmogus, Kleo neišvengiamai nemažai sužinojo apie sutartis.

– O, kad viskas būtų taip paprasta, – atsiduso Marta. – Prieš kelis mėnesius nusprendžiau paieškoti investuotojo, panele Luis. Suprantate, teatrai juk nėra nuolatiniai klientai. Atidaro sezoną, keliauja po šalį ar Europą. Sugrižę užsi-mano per dvi savaites gauti vyskupo kostiumą ir keturias sukneles pagrindinėms aktorėms.

Ji pamojo ranka pasirūpinti manekonais.

– Suprantu, kad keblu, – nuovokiai pasakė Kleo.

– *Kvimbiai* didžiuojasi per savaitę gebėdami pasiūti suknelę. Jei kokia aktorė netikėtai palieka teatrą, nedelsdama puolu rūpintis ją pakeitusios aktorės garderobu. Pasitaiko, kad siuvėjos sėdi be darbo neturėdamos ką veikti. Tiesa, pinigų stygius suteikia sielai išbandymus.

– Atrodo, tikras iššūkis.

– Advokatas surado mums investuotoją, kuris kas antrą mėnesį įsipareigojo atseikėti išmoką. Buvau tokia laiminga.

Marta nuščiuvo ir nusibraukė ašaras.

– Ar jūsų investuotojas pareiškė norą, kad paliktumėte Vest Endą?

– Ne tik Vest Endą, ne tik Londoną, bet ir Angliją, – paaiškino Marta, gražydamą rankas. – Jis ketina mus perkelti į Niujorką. Amerikoje, veikiausiai žinote, į kolonijas.

– Nebe kolonijos, – susimąsčiusi pataisė Kleo. – Maždaug prieš dvidešimt penkerius metus jie laimėjo šį karą.

– Žinau, žinau, iškrito iš atminties, – išbėrė Marta. – Ak, liaukis verkusi, Peg. Jei nenori, neprivalai su mumis vykti, nebūtina.

– Tai ką man daryti? – liejo ašaras jauna mergina, pakeldama galvą nuo vyresnės siuvėjos peties. – Auginu sūnų. Jei iškeliausiu užjūrį, mano sūnus taps amerikiečiu, ir tėvelis niekada su manimi nebesikalbės!

Mergina nusitraukusi per galvą prijuostę pratrūko garsiai kūkčioti.

– Ir kurių galų tas investuotojas nusprendė jus perkelti į Niujorką? – pasiteiravo Kleo.

– Jis pats amerikietis, – paaiškino Marta. – Perka viską, kas tik po ranka pasipainioja. Prisipirko ankstyvųjų Šekspyro kūrinių ir ketina perkelti juos į sceną. Jis ir aktorius perkelia. Esu girdėjusi, ir Redžinaldai Botlenekui sumokėjo, kad ir jis ten iškeliautų.

– Viena šiukšle bus mažiau, – įsiterpė Gusė. – Visa paprapija lengviau atsikvėps, nes nebeteks remti sergančių ir apleistų Redžio atžalų.

Prezervatyvai! – mestelėjo mintį Kleo galvoje Džulija. – *Buvau tam vaikiui sakiusi apie prancūzų laiškus, bet jis niekada manęs neklausė.*

– Botlenekas – pagrindinis „Drury Lane“ teatro aktorius, – priminė Marta, purtydama galvą. – Kaip be jo išivers? Jis vaidina Robiną Huda. Be to, pusė *Medaus mėnesio* aktorių, tarp kurių ir pagrindinį vaidmenį atliekanti Luiza Sidou, ten iškeliauja. Štai ši pilka suknelė.

Ji parodė drebančiu pirštu.

– Ši suknelė skirta naujam Luizos vaidmeniui! Dabar man už ją nė nesumokės.

– Sumokės, – guodė Gusė, tapšnodama jai petį. – Jei tu iškeliauji į Niujorką ir Luiza iškanka į Niujorką, galės ją ten apsivilkti.

– „Drury Lane“ užsakė ją pjesei, kurią ketino statyti, – paaiškino Marta. – Kas ten žino, kokį vaidmenį jai skirs teatras Amerikoje? Gali būti, kad pasidabinusi nérinėliais ir kaspinėliais vaidins septyniolikmetę. Šitas šilkas kainavo didžiulius pinigus.

– Sumokėsiu už ją, – įsikišo Kleo. – Žinoma, jei sutiktumėte persiūti ją pagal mano matmenis.

Marta primerkusi akis nužvelgė Kleo nuo galvos iki kojų.

– Sutinku. – Jos akys pritvinko ašarų. – Bet nebeliko laiko. Aš būsiu Niujorke, o jūs čia! Jis nori, kad iškeliautume nedelsdamos!

– Susėskime visos, – pasiūlė Kleo, lydėdama Martą prie patogijų krėslų palei langą. Iš paskos pasekė dar kelios moterys.

– Čia mano vyriausios siuvėjos, – pristatė Marta, šluosdydamasi akis. – Panele Luis, tai ponia Pibls, ponia Endrius,

ponia Ripon ir panelė Madlina Previt. Ponia Endrius vos žvilgtelėjusi geba atlikti visų drabužių matavimus. Panelė Previt daro eskizus, kad režisieriai mintyse galėtų matyti scenas.

– Malonu, – tarė Kleo, kiekvienai jų linktelėdama. – Džiaugiuosi jus supažindindama su panele Guse Dafodil, savo tarnaitė.

– Visos turėtų grįžti prie darbo, – paragino siuvėjas Marta. – Kad ir kas nutiko, buvau pažadėjusi, kad penktą vakaro vyskupo kostiumas jau bus paruoštas, o, atrodo, dar likusi visa vidinė dalis ir nebaigtas vienas auksinis kaspinas. Jei pasisektų, vyskupo drabužį būtų galima pasiūti iki arbatos popietės.

Siuvėjos apsisuko ir pasiskirsčiusios dvasininko apdarų dalis prisijungė prie siuvėjų būrelių priešais du didžiulius langus.

– Vadinasi, kažkoks investuotojas pasiūlė jums pagalbą, – bandė suprasti Kleo, pasisukdama į Martą ir Gusę. – Iš anksto nepranešęs, kad visą siuvyklą ketina perkelti į kitą šalį?

Marta nusišluostė ašaras.

– Toji sutartis ir pasiūlymas buvo net per kelis puslapius, todėl gali būti, kad apie tokį netikėtumą kur nors ir buvo užsiminta. Tąsyk visa galva buvome panirusios į *Vasarvidžio nakties sapną*, statomą Kovent Gardene. Visos tos fejės... Keturioms reikėjo parūpinti plonyčius nelyg voratinkliai

siūlelius, jie vis trūkinėdavo, todėl dažnai nelikdavo kitos išeities, kaip viską pradėti nuo pradžių.

– Jūs nepasigilinote į sutartį? – Kleo balse suskambo užuojauta.

– Mano advokatas ponas Vortingas ničnieko neužsiminė apie jokias amerikąs iki šio ryto! – sušuko Marta.

– Tai tikra apgavystė, – įsiterpė Gusė. – Paduok jį į teismą, Marta! Įkišk į belangę! Juos abu!

– Jei Marta pasirašė sutartį, bijau, kad teisėjas įpareigos ją perkelti *Kvimbius* į Niujorką, – paaiškino Kleo.

– Tiesą sakant, nieko aš nepasirašiau, – atsiduso Marta. – Šitai pamačiau tik šįryt, kai ponas Vortingas atnešė man tuos popiergalius pasirašyti. Aš kategoriškai atsisakiau. Bet kaip galėčiau pasipriešinti? Jau ir taip smaugia skolos, o kai jau patikėjau, kad atsirado investuotojas, nieko negalvodama įsigijau kelis ritinius prancūziško šilko, štai šio pilko. Kaip ir suknelių iš Barou hercogienės. Todėl susidarė dar daugiau skolų.

– Pirkote sukneles iš pačios hercogienės? – susidomėjo Kleo.

– Iš hercogo verslo atstovo, – paaiškino Marta. – Perkame sukneles, kai damos nebenori jų vilkėti, nes galime jas persiūti. Išgarsėjau, kai mano dėka aktorė iš Ist Endo pasirodė panaši į hercogienę. O dabar nebeišgaliu įpirkti nei šilko, nei suknelių, o jau šią savaitę trūks plyš turiu sumokėti už nuomą ir atsiskaityti su darbuotojais. Ir visa tai nebe mano jėgoms.

Marta ir vėl įniko grąžyti rankas.

– Ponas Vortingas tvirtina, kad nėra kito pasirinkimo. Jis patikino, kad tai ne jo kaltė, esą reikėjo skaityti sutartį.

Kleo smilktelėjo mintis, kad Vortingui tas amerikietis pažadėjo dosniai atsidėkoti už tai, kad padėtų perkelti vieną geriausių Anglijos teatro kostiumininkių. Tikra retenybė rasti moterį, turinčią savo verslą, ir tas advokatas veikiau siai kaip įmanydamas pasinaudojo Marta. Vyrai dažnai šitaip elgiasi ir su Kleo, manydami, kad jai nebus įkandamos apskaitos vingrybės.

– Ponas Vortingas įspėjo, kad investuotojas turėtų pats čia pasirodyti ir pareikalauti manęs pasirašyti sutartį, – pranešė Marta, vos gaudydama kvapą. – Kaip galėčiau pasakyti jam „ne“? Mane uždarys į pataisos namus, o kartu ir mano mergaites.

Marta apsidairė aplink, akimis apmesdama moteris, palinkusias prie vyskupo kostiumo dalių. Jos akys pritvinko ašarų.

– Šitiek įdėta pastangų, kad įkurčiau verslą. Prieš daugel metų mano senelis pradėjo nuo prekybos.

Gusė palinkusi pakštelėjo Martai į skruostą.

– Amerika ne tokia jau ir baisi, Marta. Girdėjau, ispanai atvėrė ten aukso kasyklas. Galima tiesiog iš žemės išsi-traukti aukso luitą. Ten įmanoma praturtėti!

– Nenoriu praturtėti, – sužagsėjo Marta. – Noriu išlaikyti *Kvimbis* čia, Londone, kur mums ir vieta.

– Aš tapsiu jūsų investuotoja, ponio Kvimbi. – Kleo atrodė tvirtai apsisprendusi. – *Kvimbiai* yra anglų teatro kostiumų siuvėjai ir privalo likti mūsų šalyje. Nevalia leisti amerikiečių prieklydėliui žengti į Londoną ir gviestis mūsų paveldo.

Gusė suplojo rankomis.

– Nuostabu! – sukvaksėjo ji. – Panelė Luis jums išties gali padėti.

Martos antakiai susiliejo.

– Turite galvoje savo tėvą ar verslo atstovą, panele Luis?

– Ne, kalbu apie save, – paaiškino Kleo, nesistebėdama, kad Marta šitaip pamanė.

Nors ji buvo viso šio verslo valdytoja, tik sauželė moterų turėjo nuosavas įmones.

– Kiek tas amerikietis pažadėjo per mėnesį paremti ir kokios skolos gražinimo sąlygos?

– Įsipareigojo padengti visas susidariusias skolas ir pažadėjo dar tris tūkstančius svarų sterlingų į priekį, – atsakė Marta. – O vėliau kas mėnesį po tūkstantį ir šitaip dvejus metus, su viltimi, kad...

Kleo pakėlė ranką. Apačioje ji išgirdo aidint žemą griausmingą balsą ir trepsint batus. Sunkius žingsnius. Tai nepriiminė džentelmeno. Marta išplėtė akis.

– Tai jis! – Jai atėmė žadą.

Čamlis lydėjo vyriškį laiptais aukštyn.

– Ponio Kvimbi, – kreipėsi Kleo, lenkdamasi priekin su šokia tokia skuba. – Pasitikėkite manimi.

– Jūs sugebėsite! – sucypė Gusė.

Marta linktelėjo Kleo.

– Prašau, paspauskime viena kitai ranką.

Kleo pakilo tiesdama Martai ranką, ir ši atsistojo.

– Galite vadinti mane tiesiog Marta, – paragino ji.

Kleo jai nusišypsojo ir atsuko siuvėjos ranką delnu į viršų.

– Nuospaudos nuo siuvimo?

– Tikrai, – sušnabždėjo Marta. – Oi tu varge, vargeli.

Sunkūs batai dunkėjo laiptais į viršų. Tai anaip tol nepriminė džentelmeno žingsnių; tas žmogusėjo tikslingai, kulnais sunkiai trinksėdamas į medieną.

Laimė, Kleo buvo pratusi prie vyrų, nes ne vienas jų dirba *Luis naktipuodžiuose*. Be to, dėl motinos potraukio palikti namus ir leistis į gastroles su po šalį keliaujančiomis teatro trupėmis jai dažnai pasitaikydavo galimybė akis į akį pasikalbėti su trupės vadovu ar advokatais, kai tekdavo atseikėti nelaimingam meilužiui ar jo žmonai.

Kleo susinėrusi rankas laukė.

Gusė apkabino Martą per liemenį.

– Nesijaudink, mieloji. Nors mano panelė atrodo jauna, bet turi seną sielą.

Kleo neištvėrė nenusišypsojusi. Pasijuto sena. Viena vertus, tai lėmė motinos mirtis. Kita vertus... išsekimas, turbūt. Gali būti, ne ką mažiau – ir motinos pomėgis bastytis po šalį teatro vežimu.

Amerikietis ne šiaip įžengė į kambarį – jis veržte įsiveržė. Ir anaip tol ne dėl skubėjimo. Dėl išskirtinės jo asmenybės atrodė, kad vos įžengęs užėmė visą patalpą.

Iš dalies todėl, kad buvo *didelis*. Didelis ir netašytas. Kleo niekada daug negalvojo apie Ameriką, bet galėjo įsivaizduoti, kaip šis žaliūkas skinasi kelią pro laukinius sniegu nuklotus miškus.

Tiesa, čia buvo Londonas, jo tamsūs plaukai atrodė lyg sutaršyti gūsingo vėjo. Vargu, ar dar reikia paminėti, kad jo plaukai nebuvo šukuojami į priekį, kaip reikalavo paskutinė mada; neklusnios garbanos netvarkingai karojo ant galvos visai kaip tų itališkų statulų Britų muziejuje.

Vyro veido bruožai atrodė šiurkštūs, į akis krito stiprus žandikaulis ir nosis. Jis nemaž nepriminė džentelmeno, nebent kaip tik tokie ir yra Amerikos džentelmenai. Amerikietis atrodė ištis išpūdingai, tarsi Oksfordo gatve matytum žingsniuojantį iš narvo ištrūkusį liūtą.

O jo skruostas...

Kleo neatplėšė akių nuo nepažįstamojo, neįtikėtino storžievio, visiškos savo priešingybės.

– Laba diena, – pasisveikino Kleo, žengdama jo link.

Perliejęs ją akimis, vyras žvilgsniu sustojo prie Martos.

– Ponia Kvimbi, – kreipėsi jis eidamas prie kostiumininkės nemaž nekreipdamas dėmesio į Kleo. – Jūsų advokatas man pranešė, kad šįryt atsisakėte pasirašyti sutartį.

Kleo sumirksėjo.

Šito jai dar niekada nebuvo nutikę.

Ji nebuvo tuščia vieta, o jauna turtinga moteris, kurios motina uoliai kalė į galvą, kaip patraukti vyrų dėmesį. Šiaip ar taip, Džulija buvo įsitikinusi, kad diena praeis veltui, jei nė vienam vyrui nekrisi į akį. Apranga moterį neabejotinai gali paversti pilka pelyte.

Tiesa, pūpsantis pilkas turbanas nebuvo *toks* jau atgrasus. Motina maldavo pasikeisti, bet Kleo neturėjo ūpo paisyti mirusių artimųjų įkyrių priekaištų.

Kleo iš lėto atsisuko ir nenuleido akių nuo amerikiečio, kol šis dėstė Martai savo pasiūlymą. Jos lūpose šmėstelėjo mėgavimosi užuomina. Regis, tas akiplėša pamanė, kad su ja nė pasisveikinti neverta. Šiaip ar taip, ji sukirto su Marta rankomis, tad jis stovėjo *jos* valdose.

Staiga Kleo šypseną pakeitė grimasa. Pastaruoju metu gyvenimas nebuvo itin spalvingas. Kol motina buvo gyva, ją nuolat supo nuotyčiai, alinantys nuotyčiai.

Bet pastatyti į vietą šį netašytą storžievį, stokojantį gerų manierų ir tokio atgrasaus elgesio?

Štai kur tikras malonumas.

Sudomino? Pirkite knygą

KLEOPATRA

bene geriausia kaina **ČIA**

Panelę Kleopatrą Luis aristokratiškos kilmės senelis jau netrukus turėtų pristatyti aukštuomenei, bet neketindama iškelti ji apsilanko garsioje teatro kostiumų siuvykloje, kurioje ketina užsisakyti itin kuklias sukneles, kad šios padėtų atgrasyti galimus gerbėjus.

Galingos išvaizdos charizmatiškas Džeikobas Astoras-Adisonas lankydamasis Londone dairosi naujų verslo galimybių, kurias galėtų susieti su savo valdomais teatrais Amerikoje, – ir smaragdo, kurį grįžęs į Bostoną ketina įteikti vienai jaunai damai. Jis ne juokais įniršta, kai kažkokia klastinga moteris, apsitaisiusi kaip anglų dama, jam iš po nosies nugvelbia *Kvimbių* teatro kostiumų siuvyklą.

Džeikui į galvą šauna rizikingas sumanymas, ir jis pasiūlo Kleo parūpinti jai „pilkos pelytės garderobą“, kaip ir ji jam – naujus apdarus. Kleo neatsispiria pagundai pasilinksinti ir tvirtu sudėjimo amerikietį papuošia plunksnomis ir gėlėmis. Tiesa, kažki kaip pačiame varžybu įkarštyje Džeikas tampa jos geriausiu draugu.

Kleo tapus aukštuomenės numylėtine, Džeikas susigriebia, kad jai pavyko pavergti jo tvirtai saugomą širdį. Tiesa, kitaip nei Kleo susižavėję aukštuomenės atstovai, jis nepriklauso jos rafinuotam ir kultūringam pasauliui.

Atsidūręs tarp garbės ir aistros Džeikas pasiruošęs paaukoti viską, kad liktų su moterimi, kurią jis myli, – jei tik ji sutiks su juo būti!

James naujausia romanų serija tikrai neapvils, nes joje su kaupu šiai autorei būdingo šmaikštumo, juokingų situacijų ir stiprios valios veikėjų, siekiančių, kad būtų taip, kaip nori jie, ir kuriančių nepakeliamai karštą seksualinę įtampą.

LIBRARY JOURNAL

svajonių knygos 9 786090 311400

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI